

Helle T. Johansen

Victor ville jo bare være rar

Victor var kommet ind i Pia's liv for mange år siden, da hun var en lille pige på 5-6 år. Hendes forældre havde været med bus på charterrejse til Østrig, da Pia's mor var faldet i snak med Victor. Hun fandt ud af, at han rejste alene, og det havde hun syntes var synd for ham. Hun havde derfor foreslået, at han kunne slå følge med dem på udflugterne. Efter at de var kommet hjem igen, havde de holdt forbindelsen vedlige, og med tiden var Victor blevet som en onkel, der kom til søndagsmiddag med jævne mellemrum.

Pia huskede ikke så meget fra de første år, Victor kom på besøg. Ikke andet end at han altid havde et eller andet med til hende. Det kunne være en pose bolsjer, en 20-krone eller et ark med påklædningsdukker. Det var jo allletiders. Selvfølgelig skulle han have en krammer som tak. Det syntes Pia ikke var helt så allletiders, for han krammede altid hårdt og længe. Hun turde dog ikke være uhøflig, så hun gav – om end modvilligt - et kram til gengæld for gaverne.

Nu var Pia blevet 17 år og var begyndt på en videregående uddannelse, langt væk hjemmefra. Hun var derfor flyttet på kollegie. Uheldigvis var det i samme by, som Victor boede i. Han var blevet gammel, halvskaldet og manglede to fortænder i overmunden. Det lod dog ikke til at genere ham. Han var altid meget solbrændt og trænede tilsyneladende, for han var trods alt ret muskuløs.

Siden hun var flyttet til byen, havde hun konstant været nervøs. Nervøs for, om Victor skulle komme og besøge hende, eller om hendes mor ville sige til hende, at hun skulle besøge ham. Nu var det altså sket. Nu var hun blevet nødt til at tage derhen. Hendes mor havde indtrængende og bebrejdende sagt, at det kunne hun altså godt tage og gøre.

"Victor er jo en gammel ensom mand, og han har ingen familie eller andre, der besøger ham. Du kan da godt tage at være lidt flink ved ham og besøge ham, når du nu bor så tæt på!"

Pia gik med tunge skridt op ad trapperne til lejligheden, og ringede på. Der gik et øjeblik, og hun håbede i det stille, at han ikke var hjemme – eller at han måske endda var død.

Straks hun havde tænkt tanken, krympede hun sig. Føj! Sådan noget måtte hun da ikke tænke. Ikke desto mindre havde hun faktisk følt en vis lettelse, da tanken røg gennem hende.

Hun hørte skridt indenfor døren, og så blev den åbnet. Victor smilede sit tandløse smil, studerede hende nøje nedefra og op. Hun noterede sig græmmende, at han som altid lod øjnene hvile et ekstra øjeblik ved hendes bryster. Hun fik kuldegysning, men turde ikke at sige noget.

"Jamen, kom dog ind, min søde pige. Hvor er det dejligt at se dig, og hvor er du dog blevet stor. Du er jo faktisk en voksen pige" sagde han, og studerede hende endnu engang nøje, mens hun tog sin frakke af. Hun havde allermest lyst til at beholde den på, og gemme sin krop bag den, men det ville jo virke underligt.

De gik ind i stuen, og hun skyndte sig at sætte sig på en stol, som stod lidt ensomt i et hjørne. Victor havde sin kaffekop stående på sofabordet. Han havde nok siddet i sofaen og set TV. Han satte sig der igen, kiggede bedende på hende og klappede på sofaen.

"Kommer du ikke og sætter dig her ved siden af mig, søde pige. Jeg bidder jo ikke!" Pia forsøgte at afværge ved at sige, at hun sad såmænd godt nok. Det lod han sig dog ikke nøje med, så han forsøgte igen:

"Jeg kan ikke høre, hvad du siger, lille skat. Du ved jo, at jeg er ved at være gammel. Kom du her over, så jeg kan høre dig, ellers kan vi jo ikke tale sammen. Jeg vil så gerne høre om, hvordan du går og har det".

Pia følte ikke, hun kunne nægte mere. Han havde jo ikke gjort hende noget, så hun kunne jo ikke give nogen beviselig grund til, at hun ikke ville. Hun rejste sig stille op, og gik langsomt over til sofaen, hvor hun krøb ned i hjørnet, så langt væk fra ham, som hun kunne. Det kunne nu have været det samme, for inden hun så sig om, havde han rykket sig tættere på hende, så hans ene ben rørte ved hendes. Han lagde den ene hånd på hendes knæ, og spurgte sukkersødt:

"Nå, hvordan går så min lille sukkertop og har det?"

Hun havde lyst til at bede ham flytte hånden, lyst til at flygte væk, men hun turde ikke. Hun forsøgte at flytte lidt på sig, og trække benene op under sig, men han lod sin hånd ligge. Så skyndte hun sig at sige:

"Jeg har altså kun et øjeblik. Jeg er på vej over til en kammerat, for at lave lektier. Jeg ville bare lige smutte ind på vejen."

"Jamen lille pige da. Du ved jo, at jeg sidder her og længes efter dig, og venter på at du skal komme og besøge mig gamle og ensomme mand. Når du så endelig kommer, så har du slet ikke tid til mig" sagde Victor i et bebrejdende tonefald, og forsøgte på denne måde at indgyde hende dårlig samvitighed.

"Nu går jeg ud og laver en kop varm cacao til os to. Det må du da kunne afse tid til, at vi lige får os en kop varm cacao sammen?"

Pia nikkede modvilligt og følte hvordan maven knugede sig sammen. Hun frøs indeni. Nu sad hun igen her, trængt op i en krog, med dårlig samvittighed. Det var jo sandt. Han var en gammel ensom mand, så hun kunne ikke være bekendt, ikke at give sig tid til at besøge ham. Det var bare dét, at hun havde altså ikke lyst. Hun hadede det.

Mens Victor rumsterede ude i køkkenet, kom hun til at tænke på den gang, han havde inviteret hende med til Harzen i en weekend. Hun var lige fyldt 13 år, og havde aldrig været andre steder end i Danmark og Sverige. Allerede den gang følte hun en lettere afsky for ham. Det dér med, at når han ville kramme hende, så krammede han alt for længe. Han gav næsten ikke slip igen, og hun syntes at han stønnede ind i øret på hende. Hendes forældre syntes dog at det var utroligt venligt af "onkel" Victor, at ville tage hende med på en sådan tur, og betale alt for hende. Det ville da være uvenligt at sige nej til sådan et tilbud.

Hun måtte da indrømme, at hun også selv var interesseret. Det lød da rigtig spændende, hvis bare det havde været med en anden end med Victor. Det endte dog med at hun sagde ja – hun følte ikke, at hun kunne være andet bekendt. Spændingen træk trods alt mere end modviljen, og i virkeligheden havde han jo heller ikke gjort hende noget! Det var bare hende, som syntes han var lidt underlig.

Det blev en rædsom tur. Godt nok var der rigtig flot og hyggeligt i Harzen, og de så og oplevede en masse, men hun følte, at hun hele tiden måtte være på vagt overfor Victor. Han var hele tiden alt for nær på hende.

Han havde bestilt et værelse med dobbeltseng. Da han så hendes spørgende ansigt, skyndte han sig at forklare, at det jo var alt for dyrt med to enkeltværelser, og der fandtes ingen værelser med to enkeltsenge på hotellet. Desuden havde han jo ansvaret for hende, så han turde ikke lade hende sove i et værelse helt alene på et fremmed hotel.

Mærkeligt, nu hun sad her og tænkte tilbage, var det som om hun ikke rigtig kunne huske, hvad der var sket dén nat. Det var noget med, at han ville have hende til at sove uden nattøj på. Han sagde, at kroppen havde allerbedst af at være nøgen i sengen. Selv smed han alt sit tøj – også underbukserne - lige for næsen af hende, og lagde sig på sengen, med den dersens strittende lige op i vejret.

Hun ville ikke sove nøgen, men han holdt på sit, og sagde at nu måtte hun adlyde, for han havde ansvaret for hende, og hvis hun ikke ville opføre sig ordentligt, så måtte han jo fortælle det til hendes forældre. Det ville de nok ikke blive glade for at høre.

Det endte med, at hun med ryggen til havde taget tøjet af, og var krøbet under dynen, og rullet sig godt ind i den.

"Skal du ikke give onkel Victor et godnat-kys, og sige tak for i dag?" hørte hun ham spørge med sin sukkersøde stemme.

Hun mærkede, at han begyndte at trække i dynen. Hun havde lyst til at kaste op, så bange var hun. Så pludselig fik hun et lys idé. Hun røg op ad sengen, og løb ud på badeværelset, hvor hun skyndte sig at låse døren. Så faldt hun om på gulvet, foran toilettet.

Hun hørte Victor banke på døren.

“Hvad er der dog galt, lille skat. Jeg ville jo bare være sød og venlig ved dig. Du mistænker mig da vel ikke for at ville gøre dig noget ondt, vel? Det kunne da ikke falde mig ind. Kom nu ind i seng!”

Pia svarede ikke straks. Tankerne rasede rundt i hovedet på hende. Hvad skulle hun dog gøre. Havde hun bare været syg, så ville han måske lade hende være i fred. Ja, det var løsningen. Hun rettede sig lidt op på knæene og lænede sig ind over toilettet. Så stak hun en finger i halsen. Halsen snørrede sig sammen og maven lavede en krampebevægelse, men der kom ikke noget op. Øjnene stod fulde af tårer og hun snøftede. Hun måtte prøve flere gange, inden der endelig kom noget op, og så gik det ellers derudad. Hun klarede at få kastet op hele fem gange. Så orkede hun ikke mere, men faldt sammen foran toilettet, svimmel og udmattet.

Victor bankede igen på døren, og bad hende med sin ulækre sukkersøde stemme om at lukke op. Pia hev det store badehåndklæde ned til sig, svøbte det om sig, og kravlede over for at låse døren op. Hun gjorde sig ingen umage for at tørre hverken øjne, næse eller mund. Det var sikkert bare godt, om han syntes, at hun så ulækker ud. Så fik hun vel fred. Hun kravlede på alle fire over mod sengen, mens hun snøvlede:

“Jeg er syg. Jeg har kastet op. Måske har jeg spist noget, jeg ikke kan tåle.”

Victor stod lidt tøvende og kiggede på hende, mens hun krøb op i sengen, og rullede sig ind i dynen. Hun var rædselsslagen for, at han skulle opdage, at det var snyd og bedrag. Heldigvis så det ud til, at han til sidst modvilligt godtog det. Han gik ud og hentede toiletspanden – stadig splitternøgen – og satte den ved siden af hendes seng. Nu strittede den dersens da ikke mere! Så gik han over på sin side og lagde sig. Han lå helt stille lidt, inden han trak sin dyne over sig og slukkede lyset. Pia lå fuldkommen stiv og turde næsten ikke trække vejret, mens hun ventede på, at han skulle falde i søvn. Det varede heldigvis ikke længe, inden hun hørte ham snorke, og hun kunne slappe lidt mere af. Hun turde dog ikke helt at lægge sig til at sove, så resten af natten lå hun blot og halvdøse. Ved den mindste lyd eller bevægelse, var hun lysvågen og på vagt.

Da hun hørte Victor røre på sig næste morgen, fortsatte hun sit skuespil. Det var nu heller ikke så svært at se syg ud. Efter at have ligget vågen hele natten, og grædt ind imellem, så hun faktisk temmelig *hængt* ud. Hun klagede sig lidt, og holdt armene knugende rundt om maven, mens hun kiggede bedende på Victor.

“Jeg er ked af det, Victor, men jeg har det så dårligt. Jeg vil altså gerne hjem” sagde hun med svag stemme.

Victor kiggede lidt opgivende på hende, men nikkede så.

“Ja, hvis du er så dårlig, så kan vi jo ligeså godt køre hjem igen. Så er der jo ikke megen hygge ved weekenden.”

Han begyndte at pakke deres ting sammen, og snart sad de i bilen på vej hjemad. Pia puttete sig godt i sin jakke, og lod som om hun sov det meste af

vejen. Faktisk faldt hun også i søvn. Hun var totalt udmattet, og mens han kørte bil kunne han vel ikke gøre noget.

De kom godt hjem igen, uden at der skete mere. Hendes forældre var naturligvis blevet meget bekymrede over hendes maveonde, og hendes mor ville straks have hende til lægen. Pia skyndte sig dog at sige, at hun allerede havde det lidt bedre. Hun skulle bare have lov at sove lidt, så gik det nok over.

Forældrene havde inviteret Victor ind, men han havde sagt, at han ville skynde sig hjem. Han ville ikke så gerne blive smittet. Han var jo ikke ung længere.

Senere havde Pia forsigtigt forsøgt at fortælle sin mor, at hun syntes at Victor var lidt underlig og lidt for nærgående, men hun havde svært ved at forklare det. I virkeligheden havde han jo ikke gjort noget, så hun kunne ikke direkte anklage ham. Hun kunne bare ikke lide hans måde at være på. Det endte med, at hendes mor sagde, at nu måtte hun tage sig sammen. Victor ville jo bare være venlig, og han var jo en ensom gammel mand, så det var vel ikke underligt, at han havde sine særheder.

Nu sad hun så her, alene med Victor i hans lejlighed, og havde den samme skræmmende fornemmelse i maven, uden at kunne gøre noget ved det. Han havde jo ikke gjort noget!

Victor kom ind med den varme cacao, og satte sig igen helt tæt op til hende. Han skænkede cacao i kopperne, og rakte hende det ene, mens han blinkede til hende.

“Skal vi ikke bare hygge os i aften? Kan du ikke vente med at lave de lektier til i morgen?” spurgte han, mens han - ligesom tilfældigt - lagde den ene arm bag om hende.

Pia blev stiv af skræk, og spekulerede som en gal på, hvad hun skulle gøre. Hun tog en mundfuld af den varme cacao, satte så koppen hårdt fra sig på bordet og rejste sig op i en fart.

“Nej, desværre. Jeg er allerede alt for sent på den. Det må blive en anden dag. Jeg er nødt til at smutte nu!” sagde hun, mens hun halvløb over mod døren.

Inden hun nåede at hive sin frakke ned fra bøjlen, stod han allerede ude i gangen – imellem hende og døren. Hun kunne ikke komme ud, uden at skulle forbi ham først. Han stod dér med sit sukkersøde smil og åbne arme og kiggede forventningsfuldt på hende.

“Du må da give gamle onkel Victor et knus, inden du går” sagde han bydende.

Pia stod lidt og tøvede. Hvad skulle hun gøre? Hun havde lyst til at kalde ham et gammelt svin, og bede ham skrubbe ad H til, men ... han havde jo ingenting gjort!

Til sidst gav hun sig, og gik et skridt over mod ham. Hun holdt begge hænder op foran sig, så hendes bryster ikke skulle komme i berøring med ham. Han

tog fast om hende og kyssede hende på håret lige bag øret, og endnu engang hørte hun denne væmmelige stønnen, mens han trykkede sig hårdt ind mod hende. Hun rev sig løs og skubbede hårdt til ham. Skyndsomt tog hun fat i dørhåndtaget og hev døren op. Han vendte rundt, og ville til at skubbe døren i igen, men i det samme fik Pia øje på en gammel dame ude på trappen. Hun skyndte sig at råbe godaften til hende, så Victor blev klar over, at de nu ikke var helt alene. Så lod han hende gå.

Pia løb ned til cyklen, og trampede så hårdt i pedalerne hun kunne, for at komme hjem til sit kollegieværelse. Hjem til kammeraterne. Så var hun ikke alene. Så kunne han ikke gøre hende noget.

Næste aften havde hendes mor ringet. Hun havde lydt meget sørgmodig, og sagde at hun havde en dårlig nyhed.

"Victor er desværre død" sagde hun. "Han blev fundet liggende ude på trappen i morges. Han havde vist fået en blodprop, den stakkels gamle ensomme mand. Nåede du iøvrigt nogensinde at besøge ham?"

Pia blev på én gang både kold og varm, og spekulerede på om hun skulle fortælle sin mor om i går aftes. Hun kom dog fremtil, at det nok ikke nyttede noget. Mor ville nok bare sige, at han jo blot var en ensom gammel mand, som bare ville være venlig og ... han havde jo heller ikke gjort noget. Hun valgte derfor blot at sige:

"Det var da synd for Victor. Jo, jeg var ude at besøge ham en aften, på vej til en kammerat, så jeg *har* været på besøg hos ham. Mor, jeg er lige på vej i biografen. Kan vi tales ved i morgen?"

Moderen havde lydt lidt stødt, men havde så godtaget det. De havde sagt farvel, og lagt røret på.

Pia løb ind på sit værelse og smækkede døren i. Så trampede hun i gulvet, som dansede hun regndans. Hun havde lyst til at skribe vildt, grine højt og græde. Alt på én gang. Hun vidste, at det ikke var *rigtigt*. Man må ikke tænke sådan, men ... Yes, Yes, Yes. Victor var død. Endelig var hun fri. Fri for sin dårlige samvittighed. Fri for sin skræk. Fri for den der krammende venlighed, som føltes så skræmmende ulækker. FRI!